
Idea kodyfikacji
w nauce prawa
administracyjnego
procesowego

Księga pamiątkowa
Profesora
Janusza Borkowskiego

Idea kodyfikacji
w nauce prawa
administracyjnego
procesowego

Zamów książkę w księgarni internetowej

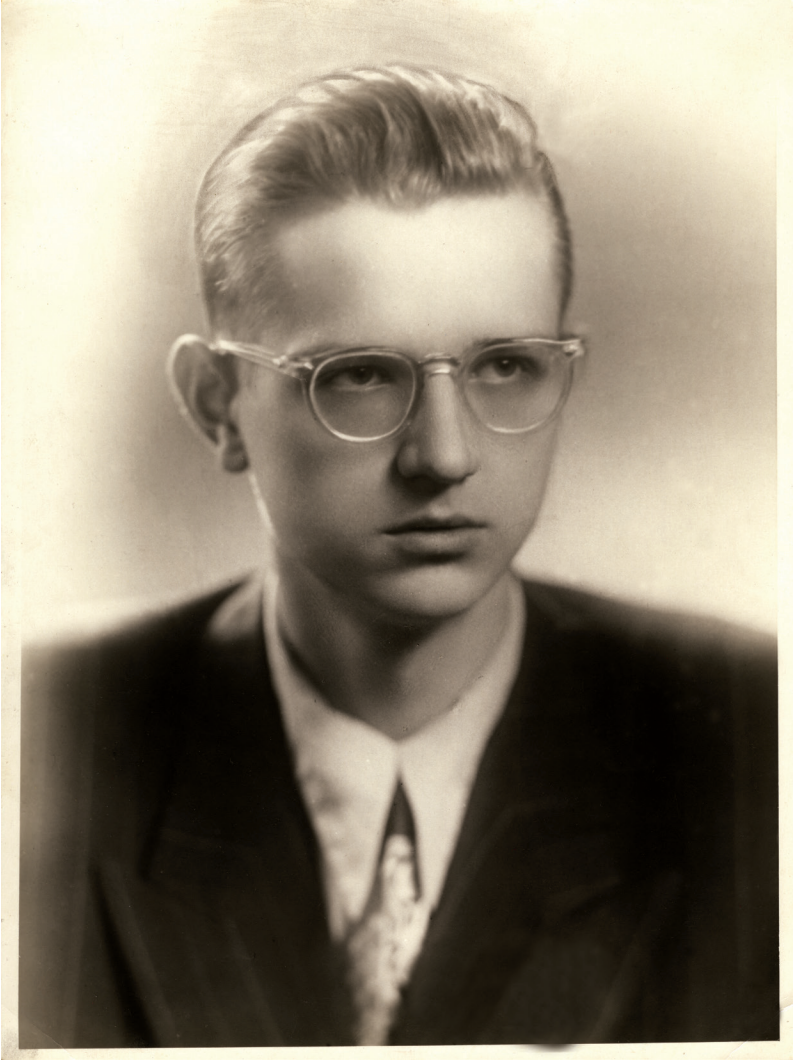
proinfo.pl
księgarnia internetowa

Redakcja naukowa

Zbigniew Kmieciak
Wojciech Chróścielewski

Idea kodyfikacji
w nauce prawa
administracyjnego
procesowego

Księga pamiątkowa
Profesora
Janusza Borkowskiego

PROFESOR JANUSZ BORKOWSKI (1934–2012)

Janusz Borkowski urodził się 7.08.1934 r. w Łodzi. W Łodzi w 1952 r. złożył maturę i podjął studia na Wydziale Prawa Uniwersytetu Łódzkiego. Studia ukończył w 1956 r. i został zatrudniony w Katedrze Prawa Administracyjnego UŁ. W 1964 r. uzyskał stopień naukowy doktora nauk prawnych, a w roku 1970 habilitował się na Uniwersytecie Wrocławskim. W 1972 r. został kierownikiem Zakładu Prawa Administracyjnego Gospodarczego, który sam zorganizował. Później, w latach 1981–2002, kierował Katedrą Postępowania Administracyjnego. Tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego uzyskał w 1976 r., a profesora zwyczajnego – w 1983 r. Do końca życia był aktywny naukowo, w ostatnim okresie pracował na stanowisku profesora zwyczajnego w Katedrze Polskiego Postępowania Administracyjnego UŁ.

Był niekwestionowanym autorytetem na gruncie nauki prawa i postępowania administracyjnego, a także sądownoadministracyjnego, autorem ponad 300 publikacji, w tym monografii, komentarzy, podręczników, artykułów i glos. Szczególne znaczenie zarówno dla nauki, jak i praktyki mają, napisane wraz z Barbarą Adamiak, wielokrotnie wznawiany *Komentarz do Kodeksu postępowania administracyjnego* oraz podręcznik *Postępowanie administracyjne i sądownoadministracyjne* (wcześniej: *Polskie postępowanie administracyjne i sądownoadministracyjne*). Podkreślić należy, iż Profesor Janusz Borkowski był także współautorem komentarza do Ordynacji podatkowej, również mającego wiele wydań. Jego prace wywierały i wywierają nadal wpływ na naukę i orzecznictwo.

Był znakomitym dydaktykiem, jego wykłady wysoko oceniali studenci. Ma duże sukcesy na polu kształcenia kadry naukowej. Cztery osoby spośród jego wychowanków są profesorami zwyczajnymi na Uniwersytecie Łódzkim. Był promotorem kilkunastu prac doktorskich i ponad 700 prac magisterskich.

Swoją wiedzę i umiejętności wykorzystywał w praktyce. W latach 1990–1993 był sędzią Sądu Najwyższego, a później aż do przejścia w stan spoczynku na początku 2000 r. – sędzią Naczelnego Sądu Administracyjnego w Ośrodku Zamiejscowym w Łodzi. Był sprawozdawcą przy podejmowaniu wielu uchwał powiększonych składów NSA. Tezy wielu z owych uchwał do dziś mają istotne znaczenie i zachowały aktualność.

Profesor Janusz Borkowski uczestniczył w pracach nad wieloma projektami aktów prawnych. Był przez kilka kadencji członkiem Komitetu Nauk Prawnych PAN, członkiem Centralnej Komisji do spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych, a także Państwowej Komisji Akredytacyjnej.

Za swoje zasługi był wielokrotnie wyróżniany orderami i odznaczeniami państwowymi, w tym w 2000 r. Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski, a w 2005 r. Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski. Otrzymał

też szereg nagród (ministra, rektora, sekretarza naukowego Polskiej Akademii Nauk i szefa Urzędu Rady Ministrów).

Cieszę się, że miałem okazję do współpracy z Profesorem Januszem Borkowskim na gruncie postępowania podatkowego, choć jej zakres nie był szeroki. Profesor Janusz Borkowski doceniał wagę prawa podatkowego i od początku popierał ideę utworzenia Centrum Dokumentacji i Studiów Podatkowych na Wydziale Prawa i Administracji UŁ. Później wspierał CDiSP uczestnicząc w wielu konferencjach organizowanych przez tę jednostkę. Pamiętam wysoką jakość Jego referatów i zainteresowanie, jakie wzbudzały.

Niniejsza książka to nie tylko zbiór artykułów, ale także wyraz pamięci o wybitnej postaci Uniwersytetu Łódzkiego.

*Prof. Włodzimierz Nykiel
Rektor Uniwersytetu Łódzkiego
w latach 2008–2016*

WOJCIECH CHRÓŚCIELEWSKI,
ZBIGNIEW KMIECIAK,
JAN PAWEŁ TARNO

PROFESOR JANUSZ BORKOWSKI
– NAUKOWIEC I SĘDZIA

Janusz Borkowski, syn nauczycieli – Antoniego Borkowskiego i Marianny Woźniak – urodził się 7.08.1934 r. w Łodzi. W latach 1938–1944 rodzina zamieszkiwała w Warszawie. W 1941 r. Janusz Borkowski rozpoczął tam naukę w szkole powszechnej, którą kontynuował w Łodzi, po przeprowadzce w 1945 r. W tym mieście uzyskał w 1952 r. maturę w obecnym III Liceum Ogólnokształcącym, stając przed wyborem studiów politechnicznych albo prawniczych. Ostatecznie zdecydował się na drugi z tych wariantów.

Po ukończeniu w 1956 r. studiów na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Łódzkiego, podjął tam pracę w charakterze asystenta w Katedrze Prawa Administracyjnego. Mimo żywego zainteresowania w trakcie studiów procedurą karną, nie żałował – jak przyznał po latach – swojej decyzji. W 1961 r. został starszym asystentem, zaś w 1964 r., po uzyskaniu stopnia naukowego doktora nauk prawnych, objął stanowisko adiunkta. W roku akademickim 1966/1967 odbył roczne studia podyplomowe w Centre Européen Universitaire w Nancy we Francji. Po złożeniu wymaganych egzaminów i przygotowaniu pracy dyplomowej ukończył je, stając się absolwentem wyższych studiów europejskich. Uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Wrocławskiego z 30.01.1970 r. nadano mu stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych w zakresie prawa administracyjnego. W tym samym roku mianowano go na stanowisko docenta w Katedrze Prawa Administracyjnego na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Łódzkiego. W 1972 r. powierzono mu kierownictwo nowo utworzonego Zakładu Prawa Administracyjnego Gospodarczego. Stał na jego czele do 1981 r., tj. do czasu powołania Katedry Postępowania Administracyjnego. Kierował nią w latach 1981–2002. Tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego nadano mu w 1976 r., zaś tytuł naukowy profesora zwyczajnego – w roku 1983.

Pełnił wiele funkcji związanych z wykonywanym zawodem nauczyciela akademickiego, zarówno na rzecz swojej macierzystej uczelni, jak i na rzecz „zewnętrznych” szkół wyższych. Był głęboko zaangażowany w prace takich ciał, jak Komitet Nauk Prawnych PAN, Centralna Komisja ds. Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych czy Państwowa Komisja Akredytacyjna. Jest również znany ze swojej działalności w komitetach redakcyjnych i radach naukowych kilku czasopism prawniczych, w tym „Państwa i Prawa”, oraz z działalności eksperckiej, głównie dla potrzeb legislacji i sądownictwa

administracyjnego. Był recenzentem w wielu przewodach doktorskich i habilitacyjnych oraz w postępowaniach prowadzonych w sprawie o nadanie tytułu profesora, wypełniając powierzone obowiązki niezwykle rzetelnie i sumiennie, zawsze z zachowaniem wielkiej kultury słowa i wykorzystaniem rzadkiego daru zwięzłej syntezy tego, co stanowi przedmiot ocen. W latach 1990–2000 zawód nauczyciela akademickiego łączył z pracą sędziego, najpierw Sądu Najwyższego (do 1993 r.), później zaś – Naczelnego Sądu Administracyjnego w Ośrodku Zamiejscowym w Łodzi. Można odnieść wrażenie, że każdy z wyróżnionych rodzajów aktywności był źródłem inspiracji, odpowiednio dla rozwijania praktyki i teorii. Bliski związek tych dwóch elementów jest zresztą tym czynnikiem, który przesądził o wartości dorobku naukowego i – na zasadzie symetrii – orzeczniczego profesora oraz sędziego Janusza Borkowskiego.

Jako człowiek odznaczał się życzliwością wobec innych, rozważą i odpowiedzialnością, rzeczowością, umiejętnością pracy w zespole oraz otwartością. Potrafił celnie ripostować, opowiedzieć anegdotkę lub dowcip, skomentować coś w sposób przystępny i prosty. Był osobą towarzyską, niestroniącą od spotkań z przyjaciółmi i bliskimi. Miał uzdolnienia techniczne, które skrzętnie wykorzystywał przy każdej okazji: naprawy zamka w drzwiach, barometru czy ramy obrazu. Mógł uchodzić za człowieka renesansu, gdyż znał się na wszystkim, zaskakując nas niejednokrotnie szczegółowością i głębią prowadzonych dociekań. Posiadał rozległą wiedzę między innymi z zakresu współczesnych technologii, literatury, historii i sztuki. Należał do grona miłośników twórczości J. Haška i J. Tuwima. Bez reszty oddany swojej pracy, przedkładał ją nad przyjemności i rozrywki. Życie nie szczędziło mu kłopotów i trosk, potrafił jednak zawsze zachować pogodę ducha, służąc innym dobrą radą i pomocą.

W uznaniu zasług profesor Janusz Borkowski został uhonorowany najwyższymi odznaczeniami i wyróżnieniami, między innymi: Medalem Komisji Edukacji Narodowej (1988 r.), Złotym Krzyżem Zasługi (1973 r.), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1977 r.), Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski (1986 r.), Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski (2000 r.) i Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski z Gwiazdą (2005 r.). Otrzymał kilkanaście nagród uczelnianych i państwowych, w tym rektorskich, ministerialnych, Sekretarza Naukowego PAN i Szefa Urzędu Rady Ministrów.

Profesor Janusz Borkowski odszedł niespodziewanie 18.02.2012 r. po krótkiej i mąjącej ostrej przebiegu choroby. Pozostawił rzeszę uczniów, przy czym w jego przypadku pojęcie to ma treść odmienną od powszechnie mu przypisywanej. Do grona uczniów Profesora zaliczają się bowiem nie tylko liczni przedstawiciele środowiska akademickiego prawników i administratywistów, doktoranci i studenci, ale również nieokreślona bliżej grupa osób, z którymi łączyły go innego typu relacje – sędziowie, adwokaci i radcowie prawni, pracownicy aparatu administracyjnego. Odrębną kategorię uczniów, czerpiących wiedzę ze słowa pisanego, stanowią czytelnicy publikacji sygnowanych nazwiskiem: Janusz Borkowski, w szczególności komentarzy do ustaw i głos do orzeczeń sądowych.

Okazją do uczczenia pamięci Profesora stała się 60. rocznica opublikowania jego pierwszej pracy naukowej, poświęconej – z obecnej perspektywy – dość egzotycznemu tematowi. W „Zeszytach Naukowych Uniwersytetu Łódzkiego”, seria I, z. 9 z 1958 r.,

zamieszczono bowiem niewielki, liczący tylko 10 stron artykuł, zatytułowany: *Zmiany w systemie obowiązkowych dostaw*. Autor skoncentrował w nim swoją uwagę na kwestiach raczej formalnoprawnych, eksponując wszakże okoliczność, że „obowiązkowych dostaw nie wiąże się nierozzerwalnie z naszym ustrojem społeczno-gospodarczym, a natomiast zmierza się do ich stopniowej likwidacji” (s. 151). W konkluzjach wymienił korzyści płynące z systemu kontraktacji i zastąpienia nakazu administracyjnego umową (s. 159). Pierwszą publikacją naukową młodego stażem asystenta Janusza Borkowskiego trudno analizować w oderwaniu od realiów i klimatu tamtej epoki. Ideologizacja nauki prawa przybierała wtedy różne formy, uchodząc za coś całkowicie naturalnego, jednak wskazany artykuł zdaje się świadczyć o tym, że można było kompensować jej skutki operując poprawną metodologią rozważań i powściągliwością formułowanych wypowiedzi.

Podjmując próbę periodyzacji twórczości naukowej Profesora Janusza Borkowskiego, wolno stwierdzić, że artykuł ten zapoczątkował okres **poszukiwań i krystalizowania się przedmiotu badań**, trwający mniej więcej do końca lat 70. XX w. Nie będzie zapewne błędem wyodrębnienie jeszcze dwóch dalszych okresów owej twórczości: 1) **aktywności poświęconej różnym aspektom kodyfikacji w sferze prawa administracyjnego procesowego** (od końca lat 70. do początków transformacji prawno-ustrojowej w latach 90. XX w.), 2) **zaawansowanych badań związanych z instytucjami prawa o postępowaniu administracyjnym i sądownoadministracyjnym** (od początków transformacji prawno-ustrojowej w latach 90. XX w. do 2012 r.). Rozróżnienie to traktujemy jako zasadniczy, choć umowny, punkt odniesienia w dokonanym opisie drogi naukowej Profesora Janusza Borkowskiego.

Nie ulega wątpliwości, że w czasach, w których Janusz Borkowski rozpoczynał swoją karierę akademicką, inaczej pojmowano rolę nauki i wyzwania stojące przed tymi, którzy podjęli się wysiłku prowadzenia badań naukowych. Inną wartość miały wówczas stopnie i tytuły naukowe. Sposób dochodzenia do nich odbiegał od tego, co obserwujemy współcześnie, przede wszystkim z powodów natury merytorycznej. Kwalifikacje naukowe należało wówczas – co do zasady – potwierdzić i przekonująco udokumentować wynikami badań, podlegającymi wnikliwej weryfikacji w toku odpowiedniej procedury i rzetelnemu osądowi zainteresowanego środowiska. Publikacje wieńczące prace nad rozprawą doktorską i habilitacyjną Janusza Borkowskiego można dziś śmiało uznać za klasykę, a jednocześnie rodzaj wzorca naukowej poprawności. Monografia *Zmiana i uchylanie ostatecznych decyzji administracyjnych* (Warszawa 1967) oraz dwie powiązane ze sobą tematycznie prace: *Decyzja administracyjna. Współczesne problemy* (Łódź 1969) i *Decyzja administracyjna* (Warszawa 1970) na długo przesądziły o metodzie i stylu rozprawiania o kluczowych problemach funkcjonowania administracji publicznej w Polsce. Książki te, jak również wydane później opracowania: *Postępowanie administracyjne. Zarys systemu (Skrypt dla studentów szkół wyższych)* (Warszawa 1976) i *Organizacja zarządzania szkołą wyższą* (Ossolineum 1978), a ponadto cykl artykułów z przełomu lat 70. i 80. XX w., dotyczących tzw. dużej nowelizacji Kodeksu postępowania administracyjnego, najlepiej odzwierciedlają kierunek i przedmiot zainteresowań Janusza Borkowskiego ujawnionych w pierwszej fazie jego działalności naukowej.

Przegląd jego dorobku pisarskiego z tego okresu dowodzi, że poza zagadnieniami prawa rolnego oraz ustrojowego i procesowego prawa administracyjnego, zajmował się on także kwestiami z pogranicza prawa administracyjnego, nauki o administracji oraz

JACEK CHLEBNY, WŁODZIMIERZ RYMS

WPLYW SĘDZIEGO JANUSZA BORKOWSKIEGO NA ROZWÓJ ORZECZNICTWA SĄDOWEGO W SPRAWACH ADMINISTRACYJNYCH

I. PROFESOR JANUSZ BORKOWSKI – SĘDZIA

Omawiając wpływ Profesora Janusza Borkowskiego na rozwój orzecznictwa sądowego w sprawach administracyjnych, nie można pominąć okresu działalności Profesora jako sędziego Sądu Najwyższego, Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w latach 1991–1993. Był to ważny okres w funkcjonowaniu Naczelnego Sądu Administracyjnego, po transformacji ustrojowej w 1989 r., ponieważ ustawą z 24.05.1990 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego¹ w sposób zasadniczy została rozszerzona właściwość NSA. Zamiast enumeratywnego wskazania, w jakich rodzajach spraw dopuszczalna jest skarga na decyzję administracyjną, przyjęto zasadę, że skarga do sądu administracyjnego może być wniesiona w każdej sprawie z zakresu administracji publicznej, z nielicznymi wyjątkami, ściśle określonymi w ustawie, przy czym skarga mogła być wniesiona nie tylko na decyzje, ale także na niektóre postanowienia wydane w toku postępowania administracyjnego. Ponadto ustawą z 8.03.1990 r. o samorządzie terytorialnym² reaktywowano gminy i Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu powierzono kontrolę legalności uchwał organów gminy i rozstrzygnięć nadzorczych dotyczących gminy. Działalność orzecznicza Sądu Najwyższego w tym okresie miała istotny wpływ na orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego, ponieważ Sąd Najwyższy, z uwagi na jednoinstancyjne postępowanie przed Naczelnym Sądem Administracyjnym, rozpoznawał rewizje nadzwyczajne od wyroków i postanowień NSA oraz podejmował uchwały rozstrzygające zagadnienia prawne pojawiające się w sprawach rozpoznanych przez NSA.

Profesor Janusz Borkowski jako sędzia Sądu Najwyższego był w składach orzekających podejmujących uchwały, często jako sprawozdawca lub współsprawozdawca, które miały przemożny wpływ na orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego. Dotyczyły bowiem zagadnień prawnych, które są aktualne w bieżącym orzecznictwie sądów administracyjnych, ale sposób ich rozstrzygnięcia wówczas miał przełomowe znaczenie.

¹ Dz.U. poz. 201.

² Dz.U. z 1990 r. poz. 95.

O niektórych z tych spraw warto przypomnieć, pamiętając także, jaki był udział Pana Profesora.

W 1993 r. Profesor Janusz Borkowski zrezygnował ze stanowiska sędziego Sądu Najwyższego i został powołany na stanowisko sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego. Był to jedyny taki przypadek w historii – jak żartował Prezes Adam Zieliński – awansu sędziego Sądu Najwyższego na stanowisko sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego. Decyzja o rezygnacji ze stanowiska sędziego Sądu Najwyższego była osobistą sprawą Pana Profesora, ale „mówiło się”, a Profesor temu nie zaprzeczał, że nie bardzo interesowały go sprawy z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, którymi przede wszystkim zajmowała się Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego.

II. JANUSZ BORKOWSKI – SĘDZIA SPRAWOZDAWCA W UCHWAŁACH

1. Przełomowe znaczenie w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego miała uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 14.06.1991 r., III AZP 2/91³ (sędzia Janusz Borkowski był sprawozdawcą, a sędzia Janusz Łętowski współsprawozdawcą), która dotyczyła art. 14 ustawy z 31.01.1980 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym oraz o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego⁴, ale także art. 2 ustawy z 24.05.1990 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego⁵.

Przepis art. 14 wskazanej ustawy z 31.01.1980 r. stanowił: „Przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego o zaskarżaniu do sądu decyzji administracyjnych z powodu ich niezgodności z prawem stosuje się do decyzji wydanych w sprawach, w których postępowanie zostało wszczęte po wejściu w życie niniejszej ustawy”. Ustawa weszła w życie 1.09.1980 r., z tym że do spraw zobowiązań podatkowych miała zastosowanie od 1.01.1981 r. Natomiast art. 2 wskazanej ustawy z 24.05.1990 r. brzmiał: „W sprawach, w których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy decyzje lub postanowienia nie mogły być zaskarżone do sądu administracyjnego, przepisy działu VI Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się, jeżeli postępowanie w tych sprawach zostało wszczęte po wejściu w życie niniejszej ustawy”. Ustawa weszła w życie 27.05.1990 r.

Co do wykładni art. 14 ustawy z 31.01.1980 r. w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego utrwalił się jednolity pogląd, że w tym przepisie określenie „sprawa” ma znaczenie materialnoprawne, a zatem nie ma znaczenia to, w jakim postępowaniu sprawa jest rozpoznawana. Konsekwencją tego poglądu było stanowisko, że skarga do sądu administracyjnego nie przysługuje nie tylko na decyzję administracyjną wydaną w trybie zwykłym, jeżeli postępowanie to zostało wszczęte przed 1.09.1980 r., ale także na decyzje wydane w postępowaniach nadzwyczajnych (o stwierdzenie nieważności lub o wznowienie postępowania), jeżeli dotyczyły decyzji wydanej w trybie zwykłym

³ OSNCP 1992/1, poz. 3.

⁴ Dz.U. poz. 8.

⁵ Dz.U. poz. 201.

w postępowaniu wszczętym przed 1.09.1980 r. Pogląd ten najpełniej został przedstawiony w postanowieniu Naczelnego Sądu Administracyjnego z 5.06.1981 r., II SA 157/81⁶ i na to orzeczenie powoływano się najczęściej. Głównym argumentem przemawiającym za takim stanowiskiem było to, że ten sam stosunek materialnoprawny jest przedmiotem postępowania w trybie zwykłym i w postępowaniach nadzwyczajnych, zaś postępowanie zwykłe i postępowanie nadzwyczajne są fazami postępowania w tej samej sprawie. Zwracano też uwagę na to, że w przypadku postępowania wznowieniowego, jeżeli są podstawy do wznowienia postępowania, organ może uchylić decyzję i wydać nową decyzję rozstrzygającą o istocie sprawy, a więc decyzję w sprawie, w której postępowanie zostało wszczęte przed 1.09.1980 r. Natomiast w przypadku stwierdzenia nieważności decyzji, otwiera się postępowanie w sprawie wszczętej przed 1.09.1980 r., co oznacza, że decyzja stwierdzająca nieważność decyzji wydanej w postępowaniu wszczętym przed 1.09.1980 r. podlegałaby zaskarżeniu do sądu, zaś wydana po niej nowa decyzja w postępowaniu zwykłym nie podlegałaby zaskarżeniu, jako że została wydana w sprawie, w której postępowanie wszczęto przed 1.09.1980 r.

W uchwale z 14.06.1991 r. Sąd Najwyższy stwierdził, że decyzje wydane w sprawach o wznowienie postępowania (art. 145 k.p.a.) lub o stwierdzenie nieważności decyzji (art. 156 k.p.a.), w postępowaniach wszczętych po dniu wejścia w życie ustawy z 31.01.1980 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym oraz o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego, mogą być zaskarżone do sądu administracyjnego. W uzasadnieniu uchwały wyjaśniono, że stanowisko wyrażone w sentencji uchwały odnosi się wprost do przepisu art. 14 ustawy z 31.01.1980 r., ale jej treść jednoznacznie wskazuje na kierunek wykładni także art. 2 ustawy z 24.05.1990 r., który to przepis spełnia dokładnie tę samą rolę w rozszerzeniu zakresu sądowej kontroli decyzji, jak przepis ustawy z 1980 r. spełniał niegdyś przy jej wprowadzaniu. Zasadniczym argumentem przytoczonym w uzasadnieniu tej uchwały przemawiającym za takim stanowiskiem było jednoznaczne opowiedzenie się za tym, że sprawy rozstrzygane w trybach nadzwyczajnych postępowania są nowymi sprawami, a nie kontynuowaniem stale jednego i tego samego postępowania, nie są fazami postępowania w tej samej sprawie. Nawiązano do koncepcji przyjętej w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej i Administracyjnej Sądu Najwyższego z 15.12.1984 r., III AZP 8/83⁷, która dotyczyła wprawdzie tego, czy decyzje wydane w postępowaniach administracyjnych na podstawie art. 150 § 1, art. 154, 155, 156 i 161–163 k.p.a. są wydane w pierwszej instancji, to jednak zasadnicze rozstrzygnięcie polegało na przyjęciu stanowiska, że postępowanie prowadzone w trybie nadzwyczajnym jest odrębne od postępowania zwykłego, co oznacza, że decyzja wydana w trybie nadzwyczajnym jest wydawana w toku nowego postępowania, a więc jest to decyzja w nowej sprawie. Jako istotny argument wskazano także to, że Kodeks postępowania administracyjnego posługuje się określeniem „sprawa” w różnych znaczeniach, jednakże w art. 14 ustawy z 31.01.1980 r. (podobnie w art. 2 ustawy z 24.05.1990 r.) określenie „sprawa” zostało umieszczone w kontekście „sprawy, w której postępowanie zostało wszczęte”, co oznacza, że chodzi o tok postępowania w sprawie, a nie o sprawę administracyjną jako taką. Nie ma więc podstaw, ażeby do postępowania

⁶ ONSA 1981/1, poz. 52.

⁷ OSNCP 1985/10, poz. 143.

